



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 353/2023-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Jany Laššákovéj a Petra Molnára v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej ADVOKÁTSKOU KANCELÁRIOU DVORSKÁ & MREKAJOVÁ, s. r. o., Panenská 33, Bratislava, v mene ktorej koná advokátka a konateľka JUDr. Andrea Dvorská, proti postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 7Co/160/2020 takto

### r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

### O d ô v o d n e n i e :

#### I.

#### Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 31. mája 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7Co/160/2020 (ďalej len „napadnuté konanie“). Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietahov, priznal sťažovateľke finančné zadosťučinenie 15 000 eur a náhradu trov konania na účet jej právneho zástupcu.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 24C/4/2019 sa sťažovateľka v právnom postavení žalobkyne domáha vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“). Okresný súd vydal rozsudok č. k. 24C/4/2019-201 z 9. septembra 2020. Proti predmetnému rozsudku podal

žalovaný 2. októbra 2020 odvolanie. Súd prvej inštancie vyzval 13. októbra 2020 sťažovateľku na vyjadrenie sa k odvolaniu v lehote 10 dní, ktoré sťažovateľka 22. októbra 2020 okresnému súdu doručila. Od tohto dátumu krajský súd v danej právnej veci nekoná. Dňa 27. apríla 2023 podala sťažovateľka sťažnosť na prietahy predsedovi odvolacieho súdu, ktorá bola upovedomením č. 1Spr/134/2023 zo 17. mája 2023 vybavená ako dôvodná s konštatovaním, že v predmetnom konaní bola zistená nečinnosť, a oznámením podpredsedu krajského súdu, že predmetné konanie bude sledovať z hľadiska bezprietahovosti a plynulosti až do rozhodnutia a vrátenia spisu súdu prvej inštancie.

## **II.**

### **Argumentácia sťažovateľky**

3. Proti postupu krajského súdu v napadnutom konaní podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje, že napadnuté konanie je poznačené zbytočnými prietahmi výlučne z dôvodu postupu krajského súdu a táto skutočnosť bola v konaní písomne uznaná. Sťažovateľka je toho názoru, že vyše dva a pol ročnú nečinnosť krajského súdu nemožno v žiadnom prípade pripísať na vrub zložitosti prerokovávanej veci. Pokiaľ ide o kritérium správania sťažovateľky v predmetnom konaní, uvádza, že neexistuje žiadna významná okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jej ťarchu pri posudzovaní vzniku prietahov.

## **III.**

### **Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti**

4. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v napadnutom konaní, ktoré sťažovateľka vidí v nečinnosti krajského súdu.

5. Medzi obsahom základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadnejších rozdielov, a preto aj vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti rešpektuje judikatúru a vychádza z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno ich namietané porušenie posudzovať v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti spoločne (m. m. IV. ÚS 120/2018, I. ÚS 190/2019, II. ÚS 27/2020).

6. Ústavný súd predovšetkým zdôrazňuje, že v prípade ústavných sťažností namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (rovnako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) takéto ústavné sťažnosti odmieta ako zjavne neopodstatnené, ak celková dĺžka konania pred súdom nesignalizuje reálnu možnosť zbytočných prietahov (I. ÚS 210/2018, IV. ÚS 172/2020, II. ÚS 334/2021, II. ÚS 514/2021), resp. ak argumenty v ústavnej sťažnosti v čase jej podania nepreukázali takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola ústavná sťažnosť prijatá na ďalšie konanie (I. ÚS 190/2019, II. ÚS 357/2021). K iným dôvodom zakladajúcim záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní

príslušného orgánu verejnej moci (súdu), ktorá je vždy posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. I. ÚS 156/2019, II. ÚS 238/2020).

7. Ústavný súd ďalej poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, v ktorej opakovane pripomína, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. II. ÚS 57/01, I. ÚS 48/03, III. ÚS 59/05). Pojem „zbytočné priet'ahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý treba vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavnú sťažnosť spravidla odmietne ako zjavne neopodstatnenú (napr. I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05).

8. S poukazom na už uvedené východiská ústavný súd pristúpil k posúdeniu ústavnej sťažnosti sťažovateľky. Z príloh ústavnej sťažnosti ústavný súd zistil, že spis okresného súdu sp. zn. 24C/4/2019 bol na účel rozhodnutia o odvolaní podanom proti rozsudku súdu prvej inštancie z 9. septembra 2020 postúpený krajskému súdu 15. decembra 2020, čo znamená, že vec sťažovateľky je ku dňu podania ústavnej sťažnosti v dispozícii odvolacieho súdu takmer 2 roky a 6 mesiacov. Ústavný súd vzhľadom na sťažovateľkou predstreté argumenty uvádza, že postup krajského súdu v napadnutom konaní sa síce nejaví ako optimálny a uvedenú nečinnosť krajského súdu možno považovať za príčinu vzniku určitého priet'ahu v konaní, avšak tento priet'ah ani z hľadiska doterajšej dĺžky samotného napadnutého konania podľa ústavného súdu nedosahuje takú ústavnoprávne relevantnú intenzitu, ktorá by ústavnému súdu umožňovala po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie dospieť k záveru o porušení označených práv sťažovateľky. Podľa názoru ústavného súdu celková dĺžka konania pred krajským súdom je stále v medziach ústavnej akceptovateľnosti a nie je spôsobilá bez ďalšieho viesť k záveru o jej neprimeranosti, resp. indikovať, že napadnuté konanie by bolo možné považovať za nesúladne s označenými právami sťažovateľky, resp. za také, v rámci ktorého by intenzita prípadných priet'ahov dosahovala úroveň potrebnú na vyslovenie porušenia ňou označených práv. Hoci uvedená doba konania sa aj strane sporu, ktorá má záujem na čo najskoršom rozhodnutí, môže zdať neprimeraná, z hľadiska ústavných limitov v danom type konania neprekračuje prípustnú dobu konania. Do úvahy ústavný súd zobral aj predmet sporu, ktorý aj keď je pre samotnú sťažovateľku nepochybne dôležitý, nepatrí do kategórie tzv. citlivých konaní, ktoré by si vyžadovali zo strany vo veci konajúceho súdu osobitný prístup (ako je to napríklad v prípade pracovnoprávných sporov alebo v konaniach vo veci starostlivosti o maloletých). Ani z obsahu ústavnej sťažnosti nebolo možné vyvodit' také argumenty, ktoré by svedčili o tom, že by pomery sťažovateľky odôvodňovali záver, že právna neistota v otázke vyporiadania BSM je pre ňu zvlášť citelná.

9. Ústavný súd na podporu svojho záveru, najmä vo vzťahu k argumentu o celkovej dĺžke napadnutého konania, poukazuje aj na rozhodovaciu prax a judikatúru ESLP v obdobných veciach, podľa ktorej v civilných veciach dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dva až tri roky v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote

podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. Humen proti Poľsku, rozsudok z 15. 10. 1999, body 58 a 69, Calvelli a Ciglio proti Taliansku, rozsudok zo 17. 1. 2002, body 64, 65 a 66).

10. Pri svojom rozhodovaní ústavný súd zohľadnil aj skutočnosť, že sťažovateľka ústavnú sťažnosť podala 31. mája 2023, teda len dva týždne po doručení odpovede podpredsedu krajského súdu, v ktorej vyhodnotil sťažnosť sťažovateľky na prietahy podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako dôvodnú a oznámil jej, že bude jej právnu vec sledovať. Podľa ústavného súdu v takomto prípade bolo namieste poskytnúť krajskému súdu primeraný čas na zjednanie nápravy, obzvlášť ak z vyjadrenia predsedníčky senátu 7Co vyplynulo, že je predpoklad, že vec po jej naštudovaní bude rozhodnutá do konca septembra 2023.

11. V súvislosti s vyhodnotením sťažnosti na prietahy adresovanej predsedovi krajského súdu ako dôvodnej treba tiež poukázať na to, že ústavný súd vo svojej predchádzajúcej judikatúre uviedol, že skutočnosť, že orgán štátnej správy súdu uzná sťažnosť na prietahy za dôvodnú, nemusí viesť bez ďalšieho k prijatiu v nadväznosti na to podanej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy na ďalšie konanie [§ 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)], pretože ústavný súd, pridržiavajúc sa doterajšej stabilizovanej judikatúry, považuje za potrebné poskytnúť všeobecnému súdu časový priestor na prijatie opatrení s cieľom nápravy a odstránenia protiprávneho stavu zapríčineného jeho nečinnosťou alebo neefektívnou činnosťou (IV. ÚS 78/07, IV. ÚS 59/08, IV. ÚS 27/09, I. ÚS 68/2020, IV. ÚS 253/2022). V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že rešpektuje judikatúru ESLP (Ištván, Ištvánová proti Slovenskej republike, rozsudok ESLP z 12. 6. 2012, sťažnosť č. 30189/07, ods. 76; podobne ods. 73 rozhodnutia ESLP z 12. 6. 2012 vo veci Komanický (č. 6) proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 40437/07)], a zdôrazňuje, že neposudzoval využitie sťažnosti podanej predsedovi súdu na prietahy v konaní ako podmienku prípustnosti ústavnej sťažnosti, avšak efektívnosť tohto prostriedku nápravy nebolo vo vzťahu k namietanému postupu krajského súdu ešte možné posúdiť vzhľadom na krátkosť času.

12. Po preskúmaní ústavnej sťažnosti a postupu krajského súdu v napadnutom konaní, vychádzajúc z citovanej judikatúry, ústavný súd dospel k záveru, že postup krajského súdu v napadnutom konaní nie je poznačený prietahmi v ústavne relevantnej intenzite, ktorá by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie umožňovala ústavnému súdu dospieť k záveru o porušení základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako ani práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

13. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky obsiahnutých v petite jej ústavnej sťažnosti, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

14. Ústavný súd však zároveň pripomína, že ďalšia prípadná nečinnosť krajského súdu alebo prípadná jeho neefektívna/nesústredená činnosť by mohla založiť už inú kvalitu posudzovania zbytočných prietahov, čo by mohlo mať za následok vyslovenie porušenia označených práv ústavným súdom. V takom prípade by toto rozhodnutie nemalo byť prekážkou prípustnosti

opätovného konania pred ústavným súdom a rozhodovania vo veci samej [§ 55 písm. a) zákona o ústavnom súde].

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

**V Košiciach 27. júna 2023**

**Luboš Szigeti**  
**predseda senátu**